

DEN AAP

ZAL

NOOIT

MEER SCHIJTEN

Gerealiseerd via
Uitgeverij StoryLand POD / MaryDes Designs Ltd
w.w.w.storyland.be
info@storyland.be

ISBN : 978-94-639-8704-2

Copyright: © 2020 Flor Coene
Omslag: MaryDes Designs Ltd

Alle rechten voorbehouden. Behoudens de uitdrukkelijk bij wet bepaalde uitzonderingen mag niets uit dit boek verveelvoudigd, opgeslagen worden in een geautomatiseerd gegevensbestand, worden opgeslagen of openbaar gemaakt op welke wijze ook, zonder voorafgaande en schriftelijke toestemming van de auteur.

DEN AAP

ZAL NOOIT

MEER SCHIJTEN

*****

Wie zal – of durft – de man vermoorden ?

*****

Een thriller van FLOR COENE

HOOFDSTUKKEN

1. IK GA HEM VERMOORDEN
2. DE OOGAPPEL
3. DEN AAP
4. MOSSELEN MET FRIETEN
5. EEN MAN, GENAAMD TSEPPE
6. DE BURGEMEESTER
7. IK BEN RAZEND
8. HET IS GEEN PRIMUS
9. DE ZINGENDE REISDUIF
10. MIDI
11. DE EERSTE CONTAINER
12. EN IN HET ZWART, NATUURLIJK
13. WOENSDAG 09.00
14. WOENSDAG 19.00
15. WELK ONGEVAL?
16. GOED EN SLECHT NIEUWS
17. DE ACHTERVOLGING
18. MUITERIJ
19. ZWAAIEN OP HET PLEIN
20. GEVAARLIJK AFVAL
21. KUN JE IETS VOOR MIJ DOEN?
22. LAAT MIJN FAMILIE MET RUST
23. DE HELFT VAN ZEEBRUGGE
24. HE TOO
25. HET DOSSIER
26. STILTE VOOR DE STORM
27. KOM JIJ OOK JOGGEN?
28. DE TREIN VAN 08.37
29. DRIE MINUTEN

1. IK GA HEM VERMOORDEN

Even voor zes uur besliste hij dat hij hem ging vermoorden.

Klaar wakker bleef hij staren naar het plafond tot de wekker stipt op tijd afliep en de tune van het morgennieuws begon. Hij wilde niet luisteren en duwde de snooze knop in. Zeven minuten later nog eens en om 06.14 uur zette hij zich op de rand van het bed, wreef de slaap uit zijn ogen, snoot zijn neus, plaste uitgebreid en stapte vrij welgezend in de douche.

Het was nochtans een woelige nacht geweest. Hij had gedroomd van zijn overleden moeder en zijn te vroeg gestorven broer. Uitzonderlijk had hij in die droom geen ruzie gemaakt met zijn oudste broer en zijn moeder had hen beiden - samen met de andere broers en zus - glimlachend bekeken terwijl zij aardappelen schilde en die in een kom met water liet vallen.

Alleen kon hij zich de uitdrukking op haar gezicht niet herinneren: het was één grote vlek. Hij wist ook niet waarom hij en zijn broer gelachen hadden. Iemand had hem nochtans vroeger verteld: de meeste dromen vergeet je onmiddellijk als je wakker wordt.

Maar hij was midden in de nacht wakker geworden en de stukken droom bleven tollend in zijn hoofd. Hij had gevoeld dat hij in zijn droom gehuild had, maar er waren geen sporen van tranen op zijn wangen. Droge tranen had hij gedacht, minstens even erg als de natte versie. Nadien had hij amper geslapen, vooral door dat andere, veel grotere en belangrijkere probleem. Het was inderdaad tijd dat hij daarmee komaf maakte. Het had lang genoeg geduurd en hij wilde niet meer op zijn kop laten zitten.

Tijdens het douchen, het tandenpoetsen en het muesli ontbijt dacht hij maar aan één ding. De krant bleef ongeopend liggen. Hij wist op welke manier hij het ging doen. Maar was wat hij van plan was voldoende veilig? Hij overliep alles nog eens in gedachten.

Maar toen hij de deur achter zich dicht trok, was hij honderd procent zeker. De beslissing was genomen en onomkeerbaar: hem liquideren, zoals gepland en niets anders. Het was tijd voor vergelding.

Het was genoeg geweest.

2. DE OOGAPPEL

‘Jean Philippe, het is nu echt tijd, ik ga mijn geduld verliezen.’

De vrouw onderaan de trap probeerde voor de derde maal om haar zoon uit bed te krijgen. De eerste maal was zij naar boven geweest, had zelfs geklopt aan zijn deur vooraleer naar binnen te gaan, maar de jonge man was nog diep verzonken in een gelukzalige slaap. Zij had aan zijn schouder geschud, maar de enige reactie was dat hij zijn dekbed dieper over zich had getrokken.

De tweede maal had hij een afwerend gebaar gemaakt: “laat me gerust“ en zich gewoon omgedraaid. Zuchtend was de vrouw naar beneden gegaan, zich afvragend waarom hij zo slecht luisterde en of zij hem inderdaad misschien toch te veel pampemde zoals enkele vriendinnen haar al meermaals hadden opgemerkt.

Enkele minuten later was er nog geen reactie vanuit de slaapkamer van haar zoon en zij zette haar laatste redmiddel in.

‘Je moet om negen uur op het kantoor zijn en je weet dat opa altijd op tijd is. Die zal er niet mee kunnen lachen als je te laat komt.’

Het sleutelwoord in deze zin was “opa”, want twee minuten later hoorde zij het doortrekken van het toilet en het ruisen van de douche.

‘Wil je een gewone omelet of een spiegelei?’ De moeder kwam uit de keuken en keek haar fris gewassen zoon vragend aan.

‘Doe maar iets ma, ik heb toch geen honger. En zaag en roep zo niet van ’s morgens vroeg.’

‘Oei, oei, is mijn kleine woef zenuwachtig?’

‘Nee, ma. Alles is toch geregeld? En noem me geen “kleine woef”, je weet dat ik dat haat.’

‘Jean Philippe, het is een belangrijke dag voor jou vandaag. Opa zal je officieel voorstellen als zijn opvolger en ik wil dat je een goede indruk maakt van bij het begin.’

‘Ik moet daar geen goede indruk maken, ik ben toch de baas vanaf nu. En iedereen zal moeten luisteren.’

‘Zo gemakkelijk is het allemaal niet, woefje. We leven niet meer in de negentiende eeuw. Het personeel is mondig tegenwoordig, is georganiseerd, beschikt over internet, facebook, twitter en dergelijke zaken en durft al eens opmerkingen maken. Toen opa startte met de firma was het gans anders en er zitten nog enkele oudgedienden in de zaak die

misschien niet direct blij zullen zijn met de komst van een jongen die recht van de universiteit komt.’

Wijze woorden van de moeder, maar zoals zo dikwijls wordt naar de raad van ouderen niet geluisterd. Woefje was rot bedorven, wist alles beter en zou vanaf vandaag de wereld veroveren en herorganiseren.

‘Dan hebben ze tijd om blij te worden. Iedereen zal moeten luisteren.’

Nochtans was zijn moeder zijn grote steun en toeverlaat nadat zijn vader hen beiden had verlaten toen hij vier jaar was. Hij herinnerde zich niet veel van de man, die op een winternacht plots was vertrokken. Er was sprake geweest van Nieuw Zeeland, maar dat wist hij niet zeker want in zijn aanwezigheid werd daar nooit over gesproken. Toen hij als tiener vragen stelde, kreeg hij nooit een afdoend antwoord en de kortaffe manier van reageren maakte dat hij niets meer durfde vragen.

‘Een onmogelijke vent, een nietsnut,’ had zijn opa gezegd. Over de relatie van zijn moeder met die “nietsnut” werd voor altijd zedig gezwegen. Alleen herinnerde hij zich dat zijn moeder hard en veel had gehuild in de periode na het vertrek van zijn vader.

Jean Philippe was dus opgevoed door zijn moeder en grootvader, had met vrij groot succes de universiteit doorlopen en stond vandaag aan het begin van een nieuw leven. Hij was de oogappel geworden van zijn opa, die vele jaren geleden Seven Seas Shipping had opgericht, één van de belangrijkste scheepvaartfirma's van de haven van Zeebrugge. De slechte gezondheid van opa had hem nu echter gedwongen om voor opvolging te zorgen. Even was er sprake geweest van een buitenlandse overname, maar na het succesvol afstuderen van zijn kleinzoon had opa Charles beslist: 'Probleem opgelost. Jij komt in de firma.'

Op vraag van zijn moeder poetste Jean Philippe nog snel zijn tanden, plaste nog eens en snelde naar beneden. Er zou zeker file zijn op de ring rond Brugge en hij had niet zo veel tijd meer.

Hij startte zijn blauwe BMW 330 met nummerplaat JP 007 en sprintte de lange oprit van het kasteel uit.

3. DEN AAP

‘Je bent te laat, JP,’ de grootvader/eigenaar keek op zijn uurwerk: ‘Het is al vijftientig na negen.’

‘Sorry, opa, maar er was file op de ring rond Brugge.’

‘En daarom ben je om kwart voor negen thuis vertrokken? Om een beetje reserve in te bouwen en om zeker op tijd te zijn? Of kon je weer niet uit je bed?’

De BMW-rijder was verrast.

‘Hoe...’

‘Je mama heeft al gebeld om te melden dat je iets later zou zijn.’

De oudere man had een boontje voor zijn kleinzoon, maar was niettemin erg gesteld op stiptheid. Ooit had iemand hem een compliment gemaakt: “Op jou kan men zijn uurwerk gelijk zetten”.

Naast de eigenaar van de firma zat zijn directeur Karel Jacobs. Die glimlachte en dacht meewarig bij zichzelf “slechte beurt, jongeman”.

Hij monsterde de opvolger van meneer Charles en zag een goed uitzijnde, gebruide, duur geklede jongeling die vrij zelfzeker - arrogant? - de bestuurskamer rond keek. “Een Knokke-boy” was zijn conclusie. De aandachtige lezer kan zich daarbij iets voorstellen.

Opa Charles stelde zich recht en nam JP bij de arm: ‘Dit is Karel Jacobs, onze directeur, sinds dertig jaar bij ons, en mijn toeverlaat in goede en slechte dagen. Hij zal je wegwijs maken in onze firma en je kunt volledig op hem vertrouwen. Ik weet dat je in goede handen zult zijn. Maak gebruik van zijn wijsheid en ervaring.’

‘Aangenaam, meneer Jacobs. Ik heb al veel goeds over u gehoord en ik kijk er naar uit om met u samen te werken.’

‘We zullen ons best doen.’

‘Dus u bent hier al dertig jaar? Wat hebt u voordien gedaan?’

‘Niets.’

Jean Philippe keek verwonderd.

‘Niets, ik ben begonnen bij meneer Charles op mijn twintigste . Ik ben zo lang gebleven omdat het mij hier bevalt en nu heb ik de gezegende leeftijd van vijftig, dus de ideale ouderdom voor een midlife crisis. Niet dat ik daar last van heb, hoor.’

JP rekende snel: ‘Dan hebt u geen universiteit gevolgd?’

‘Nee, toen was dat nog minder populair. Ik heb geleerd en ik ben ervaren geworden door de universiteit van het leven.’

‘Ah, zo, ja dat kan ook.’

‘Ik ben als jongste bediende begonnen op de expeditieafdeling van uw opa en jaar na jaar heb ik meer verantwoordelijkheid gekregen.’

‘Blijkbaar is mijn opa dan toch wel zeer tevreden geweest over u.’

“Dan toch wel zeer tevreden?” Wat voor een opmerking was dat? Tussen de lijnen te verstaan: ondanks uw klein diplomaatje? De directeur had een onaangenaam en ongemakkelijk gevoel bij de wending van het gesprek, maar meneer Charles maakte er een eind aan.

‘Karel is de beste. Een rots in de branding.’

JP drong niet verder aan en kreeg nu verdere uitleg over de firma: de verscheidene afdelingen, de werking, resultaten en vooruitzichten.

Hij vroeg ook details over het personeelsbestand en kreeg een lijst met namen, data van indiensttreding, functiebeschrijving en een opsomming van lonen en premies.

‘Voorlopig moet je het hier mee doen, beste jongen,’ besloot meneer Charles. ‘De rest krijg en leer je wel tijdens de eerstvolgende weken en maanden. Ikzelf verdwijn nu voor enkele maanden naar de villa in Zuid Frankrijk en je moet het stellen met Karel. Voor dringende gevallen kun je mij natuurlijk

altijd bellen. Maar laat ons nu maar de ronde doen van de afdelingen en je aan iedereen voorstellen.’

Zo gebeurde.

De reacties waren gemengd na de korte voorstelling. Tijdens hun babbelsessie nadien in de toiletten en de refter reageerden de meeste jonge vrouwelijke bedienden uiterst positief: ‘Als dat geen aanwinst voor de firma is, hé? Wat een knapperd, groot, slank, gebruind, vlot en vermoedelijk schatrijk. Mij mag hij het altijd komen vragen.’

Enkelen zagen zich al gearmd paraderen langs de Lippenslaan of op de Place MATUVU. Alleen de oude secretaresse - Juffrouw Danneels - had peinzend JP nagekeken.

De mannen reageerden anders. Allen iets ouder, meer ervaren en zeker op basis van de gesprekken die zij voordien onder elkaar en met Karel Jacobs hadden gevoerd vroegen zij zich af wat een jongeling, recht van de schoolbanken en zonder enige ervaring, hier kwam doen in die functie en met opeens zoveel verantwoordelijkheid.

Instinctmatig wisten zij dat het moment niet ver af was dat er zou gesproken worden over reorganisatie, synergie, rendement en andere lieve vriendelijke woorden die alleen ontslag betekenden.